

Nivelul nostru de trai

Suntem noi mulțumiți cu ce ne putem permite?

Paul Wilson

© SoundWords, Online începând de la: 03.04.2023, Actualizat: 03.04.2023

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Când oamenii tineri își întemeiază propriul lor cămin, ar trebui să-și facă gânduri despre nivelul lor de trai, aceasta înseamnă despre cheltuielile pentru casă sau locuință, despre stilul lor de instalare și despre cheltuielile pentru îmbrăcăminte, mâncare, mașină și așa mai departe. Lui Dumnezeu nu-I place dacă am cheltuit totul până la ultimul cent al venitului nostru sau chiar să trăim peste ceea ce ne permit mijloacele noastre materiale.¹ Și aceasta nu ne promovează fericirea în niciun fel!

În zilele noastre totul există în exces, ca cineva să-și aranjeze căminul comod și confortabil. Prin urmare, este foarte ușor să se ia în considerare un nivel de trai care depășește posibilitățile financiare ale tânărului. Oamenii tineri înclină să vrea să-și înceapă standardul de viață la același nivel la care părinții lor trăiesc acum. În cazul acesta ei uită totuși, că de cele mai multe ori părinții lor au început foarte simplu și au trăit după posibilitățile lor financiare. Este important să ne gândim mereu că „evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (1. Timotei 6.6); deci, că noi trebuie să trăim evlavios și mulțumiți cu ce avem. Nu stilul nostru de instalare sau modelul nostru de mașină este criteriul hotărâtor pentru felul cum avansează și se dezvoltă un creștin, ci dacă există „evlavie” și „mulțumire”.

Unii dintre cei mai fericiți creștini sunt aceia care au puține bunuri pământești, care au totuși bucurie pentru Hristos și pentru lucrurile lui Dumnezeu și trăiesc mulțumiți. Dacă năzuim spre lucruri pe care nu le putem obține cu mijloacele noastre materiale, aceasta va duce pe de o parte la „uscăciunea sufletului” (Psalmul 106.15), adică va fi spre paguba omului nostru lăuntric, iar pe de altă parte va produce exact opusul fericirii. Gândește-te că „iubirea de bani este o rădăcină a tot felul de rele” (1. Timotei 6.10). În plus, nu este hotărâtor dacă tu ai într-adevăr bani sau nu, ci dacă iubești banii.

Privit din punct de vedere firesc, soții tineri pot face o experiență fericită dacă se bucură să renoveze împreună o casă veche, să recondiționeze mobilă sau să facă unele dintre multele lucruri care reprezintă un cămin. Calea sigură de a-i face să fie nemulțumiți pe oamenii proaspăt căsătoriți constă în a le da tot ce-și doresc, așa încât nu mai există nimic de făcut. Însă „evlavia însoțită de mulțumire” ne face mulțumiți – indiferent în ce circumstanțe ne aflăm.

Ajunși în capcana datoriilor

Una dintre cele mai rele capcane, în care pot să ajungă tinerii, este capcana datoriilor. Se întâmplă ușor de tot ca ei să intre în datorii. De multe ori le este impusă oarecum, de către vânzători iscusii, o achiziție pe credit, așa că alunecă în datorii înainte să observe, de fapt. În felul acesta, venitul lor este împovărat pentru mulți ani. Dacă facem datorii – atunci nu ne lăudăm noi cu ziua de mâine (Proverbe 27.1), adică nu ne fălim în felul acesta cu ce vrem să facem mâine? Noi nu știm ce va aduce ziua următoare; și dacă ne încercăm cu obligații pe care le putem împlini numai atunci când avem un contract de muncă pe o perioadă nelimitată, cu care asigurăm un anumit nivel de venituri, aceasta înseamnă atunci aproape că noi ne lăudăm cu viitorul. Dumnezeu n-a promis pentru fiecare an viitor o sumă precisă de bani, dar El ne dă zi de zi în mod generos.

Când cumpărăm în rate, aceasta face ca nivelul nostru de trai să se umfle; noi îl ridicăm oarecum prin faptul că luăm un credit pentru viitorul nostru. Ar trebui să ne gândim că datoriile

sunt un jug și de multe ori sunt un jug greu, pentru că „cel care se împrumută (care ia credit) este slujitorul celui care dă împrumutul (care dă creditul)” (Proverbe 22.7).

Îndeplinirea obligațiilor noastre

Trebuie să ne gândim la următorul lucru: dacă suntem inapți pentru muncă și astfel nu suntem în stare să ne îndeplinim obligațiile financiare, sau dacă vine Domnul ca să ne ia acasă (și aceasta poate avea loc oricând), atunci, cel căruia îi datorăm ceva ar fi păgubașul. Ar fi aceasta cuviincios? S-ar potrivi aceasta cu o bună mărturie creștină? Nimeni n-ar accepta dacă un creștin l-ar înșela pe creditorul său și i-ar face pagubă. În acest context mai vreau să spun un cuvânt despre împrumuturile garantate și bunurile imobiliare grevate de ipotecă: în astfel de cazuri, creditorul păstrează dreptul de posesie asupra bunurilor imobiliare, așa că el nu va suferi nicio pierdere dacă nu ne-am putea respecta obligațiile de plată, ci și-ar lua din nou în posesie bunurile imobiliare, care nu și-au pierdut nimic din valoare.

Este regretabil când creștinii credincioși au sentimentul că trebuie să țină pasul cu vecinii lor sau chiar cu ceilalți credincioși. Să ne străduim sincer să trăim în limita mijloacelor financiare pe care ni le-a dat Domnul și să trăim recunoscători și mulțumiți cu ele, „dorind să ne purtăm bine în toate” (Evrei 13.18).

Tradus de la: [Unser Lebensstandard](#)

Titlul original în engleză: „The Standard of Living“

Capitolul 16 din *The Institution of Marriage and Related Subjects*;

Ediția 1, 1969, Wilson Foundation; astăzi: Bible Truth Publishers, Addison;

publicat și în *The Christian*, Anul 5, Iunie 2009.

Traducere: E. R.

Adnotare

[1] Nota redacției: Pentru a preîntâmpina posibilele neînțelegeri, vrem să notăm următoarele: cu siguranță că autorul nu vrea să spună cu aceasta că *nicidecum* nu avem voie să ne cheltuim întreg venitul. Uneori, banii, care stau unuia lunar la dispoziție, ajung tocmai cât să-și satisfacă cu ei nevoia zilnică. Dacă totuși sunt disponibili suficienți bani, n-ar trebui, așa cum scrie autorul mai târziu, să fie cheltuiți cu mâinile pline, ca să se imite un standard de viață care a fost văzut la alții. În loc de aceasta ar trebui să se facă rezerve într-un cadru rațional, ca la nevoie să nu se depindă imediat de ajutorul altora. Desigur, dacă ajung în nevoie frați și surori care n-au fost deloc în situația să-și facă rezerve – pentru că venitul lor mic abia le-a asigurat existența -, atunci este de datoria noastră să le oferim ajutorul. Noi trebuie să administrăm în mod credincios banii pe care Dumnezeu ni-i pune la dispoziție în providența Sa (compară cu Luca 16.10; 19.17).